

ΚΑΘΕΝΑΣ ΣΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΟΥ

Διήγημα

ΜΕ τὴ γυναῖκα μου εἶχαμε πάντα μιὰ παράξενη γκρίνια. Τὴν ἀρχίσαμε μιὰ μέρα—ἀνάθεμά τη γιὰ μέρα!—ἔτσι στὰ χωρατὰ καὶ τὴν καταντήσαμε... ἐκεῖ ποὺ μᾶς κατάντησε, νά. Καὶ οὔτε μπορῶ τώρα νὰ σᾶς πῶ ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ μας τὴν ἀρχισε, ἐγὼ ἢ ἐκείνη ἢ μακαρίτισσα. Μὰ ἂν κρίνω ἀπὸ τὸ φυσικό μου, ἀσφαλτα θὰ πῶ πῶς ἐγὼ τὴν ἀρχισα. Ἦμουνα στὰ νιάτα μου — ποιὸς ξέρει ἂν δὲν εἶμαι καὶ τώρα — ἓνα πειρακτήριο τοῦ διαβόλου! Μοῦ ἄρесе νὰ πειράζω τὸν ἄλλο, νὰ τὸν πικραίνω, πολλές φορὲς καὶ νὰ τὸν παλαβώνω, ἔτσι γιὰ τὸ τίποτα.

Σὲ τέτοια διάθεση βρέθηκα ἐκείνη τὴν ἀναθεματισμένη μέρα κ' εἶπα τῆς γυναίκας μου ἀσκοπα:

— Δουλειὰ ποὺ τὴν κάνετε καὶ σεῖς οἱ νοικοκυροὺς! Ἔμπα ἔβγα στὸ σπίτι, πάει ἡ μέρα χαμένη. Ὡχ θεούλη μου, δὲ μ' ἔκανες καὶ μένα γυναῖκα!...

— Καὶ δὲ γίνεσαι;

— Τί νὰ γίνω; γυναῖκα;

— Ναί.

— Καὶ σὺ νὰ γίνῃς ἄντρας;

— Γιατί ὄχι;

Μοῦ ἀπαντοῦσε χαμογελαστά, μὰ ἐγὼ εἶδα στὰ μάτια της κάποιον θυμό. Σταμάτησα ὡς ἐκεῖ, μὰ ὁ πειρασμός δὲ μὲ ἄφηνε. Κάθε τόσο, ἅμα ἤθελα νὰ γελάσω, τῆς ἔρριχνα δυὸ

λόγια κι' ἄρχιζε ἢ λατέρνα τὸ σκοπὸ της. Τί θές και δὲν ἔπαιζε: συρτό, πηδητό, καρτσιλαμᾶ, τσάμικο και κρητικὸ ἀκόμα μὲ τὰ γιαταγάνια στὰ χέρια. Ἐγὼ ἔπεφτα κάτω ἀνάσκελα και λυνόμouna στὰ γέλοια. Ἄμα μ' ἔβλεπε ἔτσι, φράπ! τὴν πόρτα πίσω της και πῆγαινε στὴ γειτονιὰ νὰ ξεθυμάνη.

Μιὰ μέρα γύρισα ἀπὸ τὸ χωράφι ἦταν χινόπωρο ἀπάνω στὴν πρώτη σπορά. Δὲ θυμᾶμαι ἂν εἶχα κέφι νὰ τὴν πειράξω ἤμouna μάλιστα και πικραμένος γιατί κάτι λογόφερα μὲ τὸ γείτονά μου. Μὰ καθὼς μπῆκα στὴν πόρτα και τὴν εἶδα νὰ σέρνεται σὰν ξεγοφιασμένη ἀπὸ τὸ κόπο, μὲ καβάληκε ὁ πειρασμός.

— Μὲ τὸν ἥλιο τὰ μπάζουμε μὲ τὸν ἥλιο τὰ βγάζουμε, μουρμούρισα γυρισμένος στὸν τοῖχο, τ' ἔχουν τὰ ἔρμα και ψοφοῦνε!

Ἦ-χῶ! φωτιὰ ποῦ μ' ἀναψες! Μ' ἄρπαξε ἀπὸ τὸν ὄμο και μὲ γύρισε προστά: ἔπειτα στεκάμενη ἀντίκρου μου μὲ τὰ χέρια στοὺς γοφούς:

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, μοῦ λέει, κάτι τὸ λές και τὸ ξαναλές; θὰ πῆ πὼς τὸ θές στ' ἀλήθεια. Λοιπὸν νὰ τὸ ξέρεις ἀπὸ αὔριο θ' ἀλλάξουμε, χωρὶς ἄλλο θ' ἀλλάξουμε...

— Τί; θὰ γίνης ἄντρας; ρώτησα γελῶντας.

— Δὲν ξέρω τί θὰ γίνω, μὰ δὲν κάθομαι πιά στὸ σπίτι.

— Τί θὰ κάνης;

— Θὰ πάω στὸ χωράφι και νὰ κάτσης ἐσὺ στὸ σπίτι.

— Καλὰ εἶπα, κάνοντας νὰ φύγω γιὰ νὰ τὴν ἀφήσω νὰ ξεθυμάνη.

— Στάσου! προστάζει, μπαίνοντας στὴν πόρτα. Στὸ εἶπα ἐγὼ θὰ πάω σύνταχα στὸ χωράφι. Ἐσὺ νὰ συγυρίσης τὸ σπίτι, τὰ παιδιὰ νὰ τὰ στείλης στὸ σχολεῖό τους, νὰ πᾶς στὸ ποτάμι νὰ πλύνης, νὰ φυλάξης τὴν κλῶσσα μὴ σοῦ τὴν πάρη τὸ γεράκι, νὰ ζυμώσης, και τὸ βράδυ νὰ ἔχης ἔτοιμο φαγί...

— Μωρὲ δουλειές, εἶπα κοροϊδευτικά, τίποτ' ἄλλο δὲν ἔχει;

— Τίποτα.

Καλά, και τὴν αὐγὴ ὄλα θὰ ξεχαστοῦνε, σκέφτηκα. Και καθὼς ἤμouna κουρασμένος ἀπὸ τ' ἀλέτρι, μόλις φάγαμε

ψωμί, ἔπеса στὰ ροῦχα, γύρισα κατὰ τὸν τοῖχο καὶ τὸν πῆρα μονορουῖφι.

Τὴν αὐγὴ ξύπνησα ἀπὸ τὶς φωνῆς τῶν παιδιῶν. Καθὼς ἀνοιξα τὰ μάτια μου στραβώθηκα· ὁ ἥλιος πῆγε μεσημέρι. Μωρέ! Πετιέμαι ἀπάνω, τρέχουν τὰ παιδιὰ μὲ κλάματα γυρεύοντας τὴ μάννα τους.

Ἐξάσα νὰ σᾶς πῶ πὼς εἶχαμε τρία παιδιὰ, τὰ δυὸ ἀγόρια κ' ἓνα κορίτσι ἀπὸ ἑφτὰ ὡς δέκα χρονῶν.

— Θὰ πῆγε γιὰ νερό· μὴν κλαῖτε, τοὺς λέω.

Μὰ ποῦ νὰ σωπάσουν! ὅπου γύριζα μ' ἔπαιρναν ἀπὸ κοντά, σὰν τὰ κλωσσοπούλια τὴν κλώσσα. Τὸ ἓνα μοῦ γύρευε ψωμί, τ' ἄλλο νερό, τ' ἄλλο νὰ τοῦ δέσω τὰ παπούτσια, ποὺ δὲν ἤξερα τί νὰ πρωτοκάνω. Παραλίγο νὰ γίνωμε τέσσερα μωρά, γιὰτὶ καὶ μένα ἄρχισαν νὰ μὲ τσουζούν τὰ μάτια. Κάθε αὐγὴ πρὶν νὰ ξεκινήσω εὕρισκα ἔτοιμο τὸ κολατσό μου, εὕρισκα καὶ τὸ ταγάρι μὲ τὸ φαγὶ κρεμασμένο στὸ ζεμπερέκι τῆς πόρτας. Τώρα τίποτα κολατσό. Τὸ ταγάρι πουθενά. Πῆγα μόνος μου στ' ἀρμάρι, ἔκοιπα δυὸ τρεῖς φέτες ψωμί, πῆρα τὴ γαβάθα μὲ τὶς ἐλιές, ἔκατσα καὶ κολάτσια. Κυττάω γιὰ κρασί, ποῦ κρασί! βαρέθηκα νὰ πάω στὸ κατῶϊ ρούφῃα τὸ ξυλοκάνατο μὲ τὸ νερό. Μὰ τί γίνηκε ἡ νοικοκυρά μου; νὰ μὴν ἔπεσε στὸ πηγάδι; Πηγαίνω στὴν πόρτα, φωνάζω:

— Ἀρχόντω, μωρὴ Ἀρχόντω!...

Τίποτα· διάολε! κ' ἐγὼ ἔχω νὰ πάω στὸ χωράφι. Κινάω νὰ πάω στὸ σταῦλο γιὰ τὰ βώδια, ἄδειο τὸ παχνί· κυττάω γιὰ τ' ἀλέτρι, λείπει τ' ἀλέτρι, λείπει ἡ φκέντρα κι' ὁ σπόρος. Μωρέ! Δίνω μιὰ στὸ μέτωπό μου. Μωρὲ τὸ εἶπε καὶ τῶκανε.

Τὴν ἴδια ὥρα βγαίνει κ' ἡ γριὰ Πανώρια στὸ ἀντικρινὸ παράθυρο, μιὰ γριὰ ποὺ πάντα μοῦ καθόταν στὸ στομάχι, καὶ ξεκαρδισμένη στὰ γέλοια μοῦ φωνάζει:

— Τί τὴ γυρεύεις τὴν Ἀρχόντω σου; Πάει ἀπ' τὸ χάραμα στὸ χωράφι. Καλὸ βράδυ καρτέρα τη.

Μωρὲ τὴ σκύλα! Ἀκοῦς ν' ἀφήσῃ τὰ παιδιὰ της καὶ τὸν ἄντρα της ἔρμους! Καὶ τὰ παιδιὰ δὲ μ' ἀφηναν ἀπὸ

κοντά. Σάστισα· οὔτε ἤξερα τί ἔκανα· μοῦ γύρευαν ψωμί
καὶ γὰρ τοὺς ἔδινα μαχαίρι. Ἀκούω τὸ μεγαλύτερο καὶ λέει
πηδώντας:

— Δὲ θὰ πᾶμε σήμερα σκολειό, δὲ θὰ πᾶμε σήμερα
σκολειό!

— Γιατί δὲ θὰ πᾶτε στὸ σκολειό; ρωτάω.

— Ποῦ εἶναι ἡ μάννα νὰ μᾶς νύψη καὶ νὰ μᾶς χτενίσῃ;
ἢ καμπάνα ὅπου κι' ἂν εἶναι βάρεσε.

— Ἐγὼ θὰ σᾶς τοιμάσω.

Τὰ παίρνω, χύνω στὴ γαβάθα νερό, πλάτσ πλούτσ τὸ
ἓνα, πλάτσ πλούτσ τὸ ἄλλο· ἔσπασα τοῦ ἐνοῦ τὴ μύτη,
στράβωσα τὸ ἄλλο μὲ τὰ δάχτυλά μου· κλαίει τὸ ἓνα, σκούζει
τὸ ἄλλο, τᾶνιφα τέλος· ψάχνω γιὰ τὴ γυαλιστήρα νὰ τὰ
χτενίσω, ποῦ γυαλιστήρα! Τέλος, νιμμένα κι' ἄνιφτα, χτενι-
σμένα κι' ἀχτένιστα, τᾶστειλα στὸ σκολειό. Τὸ μεγάλο κατα-
λάβαινε πὼς δὲν ἦταν ὅπως ἔπρεπε καὶ δὲν ἤθελε νὰ πάη
μὴν τὸ μαλώση ὁ δάσκαλος.

— Σύρε, καλό μου, τοῦ λέω· κι' ἂν σᾶς πῆ τίποτα ὁ δά-
σκαλος, νὰ τοῦ πῆς: ἡ μάννα μου ἀρρώστησε καὶ γιὰ τοῦτο
εἴμωστ' ἔτσι.

Σὰν ἔφυγαν τὰ παιδιά, ἔκατσα στὸ κατώφλι νὰ συλλογι-
σῶ τί νὰ κάνω. Εἶπα νὰ πάω στὸ χωράφι καὶ νὰ τὴν
καταφέρω νὰ γυρίσῃ πίσω. Μὰ σκέφτηκα πὼς θὰν τὸ πάρη
ἀπάνω της καὶ τότε βλαστήμα τα. Ἔτσι ἀποφάσισα νὰ μὴν
κάνω τὸ μικρότερο· πείσμα ἐκείνη, πείσμα καὶ γώ! Τί διά-
βολο, δὲν εἶμαι δὰ καὶ πιασμένος! Θὰ τῆς δείξω πὼς μπορῶ
νὰ κάνω τὴ νοικοκυρά. Θὰ τὰ κάνω ἓνα κ' ἓνα ὅπως μοῦ
τὰ εἶπε χτές. Τὰ παιδιά τᾶστειλα στὸ σκολειό· πάει τὸ πρώτο.
Τώρα στὸ πλύμα· παίρνω τὸ λεβέτι, τὰ ροῦχα, ἓνα δαυλι
ἀναμμένο καὶ ἴσια στὸ ποτάμι. Σὰν ἔφτασα στὸ ποτάμι
βλέπω πὼς δὲν πῆρα σαποῦνι· τρέχω γιὰ σαποῦνι. Σὰν
γύρισα πίσω βρίσκω τὰ ροῦχα καυμένα! Ἀπὸ τὴ βιάση
μου πέταξα τὸ δαυλι ἀπάνω στὰ ροῦχα. Πρώτη γρουσουλιά!
Τί νὰ κάνω; φορτώνομαι τὸ λεβέτι καὶ γυρίζω σπίτι. Καθὼς
ζύγωνα, βλέπω τὸ γεράκι ν' ἀρπάξῃ στὰ νύχια τὸ
κλώσσα καὶ νὰ παίρῃ ψηλά. Κακακά! ἔσκουζε

ταίου! ταίου! τὰ κλωσσοπούλια κυττάζοντας ψηλά. "Αλλη
 συφορά. Τὴν ὥρα πὸν γύρισα νὰ πάρω τὸ σαποῦνι, ξέχασα
 νὰ βάλω τὴν κλωσσα κάτω ἀπὸ τὸ κοφίνι καὶ νὰ κλειδώσω
 τὸ κοιτέτσι. Βάνω τὶς φωνές, πετάω τὸ λεβέτι, ἀρπάζω λιθά-
 ρια καὶ κυνηγάω τὸ γεράκι· μὰ καθὼς ἔτρεχα κυττάζοντας
 ψηλά, φτάνω στὸ φρούδι τοῦ δρόμου, παραπατάω στὴ σάρα,
 βρίσκομαι πάλι κάτω στὴν ποταμιά.

Καταμεσήμερο γύρισα πάνω στὸ χωριό. "Ε ρεζιλίκια!
 λέω· λίγο κρασί θὰ μοῦ κάνει καλό. Παίρνω τὴν κανάτα
 καὶ κατεβαίνω στὸ κατῶϊ. Τραβῶ τὸ στουπί ἀπὸ τὸ γιομα-
 τάρι, γεμίζω τὴν κανάτα· θέλω νὰ τὸ κλείσω, πάει τὸ
 στουπί· κυττάζω δεξιὰ, ἀριστερά, πουθενὰ στουπί· ξεχείλισε
 ἡ κανάτα, χύνεται τὸ κρασί. "Εκεῖ ποῦ ἄπλωνα τὸ χέρι νὰ
 βρῶ τὸ στουπί πιάνω τὸν κόκορα. "Α, καλῶς τον! τοῦ κόβω
 τὸ κεφάλι, βουλώνω τὸ βαρέλι. Πάει κι' αὐτὸ! λέω ἀλα-
 φρωμένος. Τώρα νὰ ζυμώσω κ' ὕστερα νὰ μαγειρέψω τὸν
 κόκορα. Καλὰ ἦρθαν ἔτσι· τί θὰ μαγειρεύει;

Ζύμωσα, ἄναψα τὸ φούρνο, τὸν πάνιασα, φούρνιασα τὸ
 ψωμί. Πόσες φορὲς κἀηκα δὲ θυμοῦμαι· θυμοῦμαι μονάχα
 πὼς ἔπινα καὶ γέλαγα μὲ τὴ νοικοκυρά μου. Τί στραβο-
 μουτσούνιασμα θὰ κάνη τὸ βράδυ, πὸν θὰ τὰ βρῆ ὅλα
 χαζίρι!...

Δυὸ τρεῖς ὀργιές νὰ βασιλέψη ὁ ἥλιος, ἔβαλα τὸν κόκορα
 νὰ βράση, κ' ἐγὼ κἀθισα στὴν ἀνεμοδοῦρα νὰ βγάλω βαμ-
 πάκι. "Ἦθελα νὰ κάνω κάτι παραπάνω ἀπ' ὅσα μοῦ παράγ-
 γειλε ἡ κυρὰ "Αρχόντω.

Δὲν πρόφτασα νὰ γυρίσω, μὲ πῆρε στὴ μύτη μιὰ τσίχνα.
 Μὴρ τί καίγεται!... τί καίγεται!... τρέχω στὸ φούρνο· κάρ-
 βουνο τὰ ψωμιά! "Α στ' ἀνάθεμα! ὅλο ἀναποδιές ἔχω
 σήμερα! "Αμ' μποροῦσα νὰ μὴν τὶς ἔχω ἀφοῦ ἡ γυναῖκα
 μου μ' ἄφησε μονάχον;... Γιὰ νὰ παρηγορηθῶ κατεβαίνω
 κ' ἐγὼ ἄλλη μιὰ φορὰ στὸ κατῶϊ καὶ γεμίζω τὴν κανάτα.
 "Αμ τί; δὲν εἶναι ν' ἀφήνης τὴ λύπη νὰ σὲ συνεπαίρνει.

Κάθισα λοιπὸν στὸ μάγγανο κι' ἀρχίζω νὰ βγάνω τὸ
 βαμπάκι. Μὴν κυττᾶτε τώρα· τότες εἶχα κάτι γένεια μακρὰ
 καὶ κατάμαυρα σὰν τὴ καραμπογιά. Τί δὲ θᾶδιναν οἱ

γυναίκες μοναχὰ νὰ τὰ χαϊδέψουν. Τώρα π' ἀνάθεμά τα γίνηκαν χιόνι. Μὰ τί φταῖν; θὰ πῆς. "Ἄς εἶναι. Κάποτε δάγκωσε τὸ βαμπάκι τὸ μάγγανο καὶ ζύγωσα νὰ ἰδῶ τί τρέχει. Γυρίζω σιγὰ σιγὰ καὶ φράπ κάποια φορὰ νοιώθω νὰ μοῦ σέρνει τὸ κεφάλι στὸ μάγγανο· μπρέ! τὰ ὄμορφα γένεια μου τυλίχτηκαν στ' ἀδράχτια του.

"Ἄλλη ζαβολιὰ πάλι! Μπᾶ νὰ πάρ' ἡ ὀργή! Παίρνω τὴν κανάτα γιὰ νὰ ρουφήξω μιὰ νὰ πᾶν οἱ πίκρες κάτω· ἀδύνατο! Ἡ ἀνεμοδούρα δὲ μ' ἄφηνε. Μωρὲ τί εἶσαι· σὺ ποῦ θὰ μὲ μποδίσης νὰ πιῶ; τῆς λέω μὲ θυμὸ· ἡ γυναῖκα μου εἶσαι; "Ὀχι, ἡ γυναῖκα μου λείπει στὸ χωράφι· πάει νὰ σπείρη· γίνηκε ἄντρας, ποιὸς ξέρει τί ἔχω νὰ τραβήξω τὸ βράδυ... Μὰ τάχα δὲν ἔγινα κ' ἐγὼ γυναῖκα; Γοῦστο ἔχει ν' ἄλλαξα κ' ἐγώ. Γιατί ὄχι; "Ὅλα τώρα ἄλλαξαν στὸν κόσμο. Ἐστὸ ὅμως ἀνεμοδουρούλα μου δὲν ἄλλαξες· θηλυκὸ ἦσουν θηλυκὸ ἔμεινες· δὲν ἔμεινες; Νὰ ποῦ σ' ἀρέσουν τὰ γένεια μου καὶ τὰ δαγκώνεις, ἄς τα τώρα, ἄς τα, καλή μου!... Κ' ἐκεῖ ποῦ τὴν ἀγκάλιαζα καὶ τὴ χαϊδολογοῦσα πεσμένος ἀπάνω της, νοιώθω τ' ἀδράχτια νὰ μὲ τραβοῦν πιὸ κοντὰ της! Κάνω πάλι νὰ βάλω τὴν κανάτα στὰ χεῖλη, ἀδύνατο! ἡ ἀνεμοδούρα δὲ μ' ἄφηνε· θυμώνω ἐγώ, θυμώνει καὶ κείνη· πείσμα ἐγώ, πείσμα καὶ κείνη. "Ὀχι, δὲ θὰ σοῦ περάση! λέω μέσα μου. Τὴν ἀδράζω καὶ τὴ σηκώνω ψηλὰ μὲ τὸ ἓνα χέρι, σηκώνω μὲ τ' ἄλλο τὴν κανάτα καὶ τὴν ἀδειάζω μονοροῦφι.
"Ἄμ τί;

"Ἀξαφνα, ἐκεῖ ποῦ πάλευα μὲ τὴν ἀνεμοδούρα, ἀκούω τὶς φωνὲς τῶν παιδιῶν. "Ὡ διάολε! σκόλασαν κ' ὄλας! Δὲν ἤθελα μεγαλύτερο ρεζιλίκι ἀπὸ νὰ μὲ ἰδοῦν τὰ παιδιὰ μου πιασμένον στῆς ἀνεμοδούρας τ' ἀδράχτια. Πρέπει κάπου νὰ κρυφτώ. Μὰ ποῦ νὰ κρυφτώ; Θυμήθηκα τὸ ρογὸ, ποῦ βάνουμε τὸ στάρι — ἓναν κάδο ὀρθὸ χτισμένο μὲ λάσπη. Δὲν κάναμε πολὺ στάρι ἐκείνη τὴ χρονιά κ' ὁ ρογὸς ἦταν ὡς τὴ μέση. Βολεύτηκα ὅπως μπόρεσα μὲ τὴν ἀνεμοδούρα ἐκεῖ μέσα· γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ πῆρα καὶ τὴν κανάτα μαζί μου.

Μόλις καλοκάθισα στὸ ρογὸ, νά σου τὰ παιδιὰ! Χύνονται μέσα στὸ σπῖτι, βάνουν τὶς φωνὲς: μάννα, μάννα! τρέχουν στὸ

κελλάρι για ψωμί. Τίποτα, ούτε μάννα βρίσκουν, ούτε ψωμί ἄρχισαν τὰ κλάματα. Τυχερό, σὲ λίγο ἀκούω καὶ τὴ φωνὴ τῆς νοικοκυρᾶς μου.

— Ποῦ εἶναι ὁ πατέρας σας; ρωτᾷ τὰ παιδιά.

— Δὲν τὸν εἶδαμε· πεινᾶμε! πεινᾶμε!

— Τώρα νὰ παχνίσω τὰ βώδια καὶ θὰ φᾶμε.

Σὰν πάχνισε τὰ βώδια, ἔβαλε τὸ σοφρὰ καὶ κάθισαν νὰ φᾶνε.

— Μπᾶ! ἔχουμε καὶ μαγείρεμα, ἀκούω νὰ λέη ἀναμπαιχτικά ἢ νοικοκυρά μου. Τί; τὸν κόκορα! ἔσφαξε τὸν κόκορά μου! ἀκούω νὰ λέη θυμωμένη, πετώντας τὸ καπάκι στὸ πάτωμα. Βουρλίστηκες ἄντρα μου; Δὲν ἔκοβες καλύτερα τὸ δικό σου τὸ κεφάλι, παρὰ τοῦ κόκορά μου, ποὺ ἦταν τὸ καμάρι τῆς γειτονιάς;

Θύμωσα τώρα στ' ἀληθινά. Νὰ εἶσαι στριμωμένος μέσα στὸ ρογὸ μὲ τὴν ἀνεμοδούρα νὰ σοῦ σφίγγει τὰ γένεια καὶ ν' ἀκούς τὴ γυναῖκα σου νὰ σὲ καταριέται! Πήγαινα νὰ σκάσω ἀπ' τὸ κακό μου. Σηκώνω τὴν κανάτα νὰ πιῶ λιγάκι νὰ πᾶν οἱ πίκρες κάτω ἀδύνατο! πάλι κόντρα ἢ ἀνεμοδούρα. Μ' ἔπιασαν τὰ μπουριά. Ἐσένα θὰ περάσῃ ἢ ἐμένα; Δίνω, δίνω τίποτα ἢ ἀνεμοδούρα πεισματωμένη κλωτσᾷ τὴν κοιλιά τοῦ ρογοῦ καὶ κάνει γκρούκ! γκρούκ!...

— Τ' εἶναι στὸ ρογὸ, μάννα; ρωτᾶν τὰ παιδιά φοβισμένα.

— Κουφὸ θὰ εἶναι, τί ἄλλο; λέει ἐκεῖνη μὴ θέλοντας νὰ ὀνομάσῃ τὸ ποντίκι.

Καί, καθὼς ἦταν φουρκισμένη, ἀνάβει μιὰν ἀφάνα καὶ τὴ ρίχνει μέσα στὸ ρογὸ. Τσουροφλίστηκα χέρια, μοῦτρα, μαλλιά, εἶδα κ' ἔπαθα νὰ τὴ σβύσω. Μὰ μὲ τὴν ἀφάνα κήκων τὰ γένεια μου καὶ λευθερώθηκα ἀπὸ τὴν ἀνεμοδούρα. Τέλος, σὰν ἔνοιωσα πὼς κοιμήθηκαν τὰ παιδιά, παρουσιάστηκα μέσ' ἀπὸ τὸ ρογὸ στὴν γυναῖκά μου. Ἐκεῖνη καθὼς μὲ εἶδε βάνει τὰ χάχανα:

— Πῶς τὰ πέρασες, ἄντρα μου, σήμερα;

— Καλά, καὶ σύ;

— Ὅχι καὶ καλύτερα. Ἡῦρα καὶ τοῦ γειτόνου μας τοῦ καλότυχου τὸ παιδί, τὸν Ἀγγελή, ἔκανε κ' ἐκεῖνος ζευγάρι,

καὶ τὸ δειλινὸ περάσαμε μαζί κάτω ἀπ' τὴν ἀπιδιά μας. Δὲν ἔκανα καὶ πολὺ, γιατί δὲ μ' ἄφηνε μετ' ἀστεία του, Δυὸ τρεῖς αὐλακιές καὶ με φώναζε: Ἀρχόντω! Ἀρχοντούλα! ἄς τα νὰ ξεκουραστοῦν τὰ βώδια κ' ἔλα νὰ κάτσουμε στὴν ἀπιδιά. Κ' εἶχε κ' ἓνα κρασί μπάλσαμο. Ἄ, νὰ τὸ ξέρης, νοικοκύρη, δὲν ξανακάθομαι στὸ σπίτι.

— Τ' ἔκανε λέει; τὴν ἔκοψα ἀμέσως· δὲν ἔχει νὰ βγῆς στὸ χωράφι! αὔριο θὰ πάω γώ!

— Δὲν πᾶς ἐσύ! πᾶς θὰ πᾶς ἐσύ; φώναξε θυμωμένη. Ἐγὼ συμφώνησα μετὸν Ἀγγελῆ νὰ φτιάσω καὶ μιὰ πῆττα.

Μὲ πείραξε ὁ λόγος της, μὰ ἠθέλησα νὰ δείξω πὼς δὲν κατάλαβα.

— Ἄς τὰ χωρατὰ τῆς λέω μαλακά· σὲ πείραξα με πείραξες, εἴμαστε πάτσι. Ἀπὸ δῶ καὶ μπρὸς δὲν ἔχει κυβέρνα ἐσὺ τὸ σπίτι σου κ' ἐγὼ τὸ χωράφι. Σοφὰ τὸ λέν οἱ παλαιοὶ μας: Καθέννας στὴ δουλειὰ του.

Ἀπὸ τότε δὲν τὴν ξαναπείραξα σὲ τίποτα.

A. ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

